

No ha parat de ploure des d'aquest matí, penso ... ja calia, però.
Si la pluja pogués emportar-se els mals pensaments, la ràbia, la por, l'odi.
En tot cas, m'agrada sentir el soroll de l'aigua que cau, de vegades quasi imperceptible, mentre sóc dins el llit, de vegades acompanyada.

Avui no ho estic d'acompanyada i queden lluny els dies de passió, malgrat meu.
Sí, sempre ensopego amb la mateixa pedra, concloc.

En fi, no ens posem dramàtics, ja sabia on em ficava amb algú deu anys més jove!

Ara sento la Sílvia, que em diu: "tinc amigues emparellades amb tios amb qui es porten deu o més i els hi va de M.E.R.A.V.E.L.L.A" ei, P.E.R.F.E.C.T.E! No és el meu cas.

Potser és que, en el fons, prefereixo la soledat (frase d'autoconsol)

Sona el telèfon.

- "si?"

- "Hola, soy Fátima, tu vecina ... tu poder llevarme al Cap mañana a las 9h?"

- "Claro, no hay problema, mañana te llevo"

- "Muchas gracias guapa, bona nit"

- "Bona nit"

La Fátima és una veïna síria, que va arribar aquí a l'inici de la guerra amb la seva mare octogenària i una neboda adolescent.

Varen tenir la gran sort de ser rescatades, via el Líban, per un germà que viu a Barcelona i està casat amb una doctora mig gallega. Dic sort, per dir-ho d'alguna manera ... potser no és la millor paraula per definir una sortida forçosa de casa teva, deixant família i amics, feina, tot el que ha format part de tu des de sempre.

D'això ja fa sis anys.

Ara viuen a la casa d'estiueig del germà.

Ella era mestre a Alep i duia la seva vida, més o menys independent, més o menys rutinària. Anava de casa a l'escola amb el seu cotxe, quedava amb les amigues per fer un te, celebrava totes les festivitats catòliques; ja que és part de la petita comunitat cristiana del país.

En arribar aquí, tot això ja no hi és. El vuit al cor.

De mica en mica s'ha anat refent, va a classes de català i de castellà, al mercat, es relaciona amb la gent, però segueix tenint aquell vuit dels qui han hagut de deixar-ho tot.

Més cru ho té la seva mare, l'Eva, a qui el cap i el cos ja no acompanyen; segurament agreujats per la dura situació en què es va trobar quan creia que res més la sorprendria ... Que n'és de cruel l'univers!

Però existeix dins cada ésser allò que anomena resiliència; perquè ens entenguem, el que no et mata et fa més fort. L'Eva encara té esma per somriure cada cop que ens veiem. I comença a xerrar en àrab, com si l'entengués. Jo acoto el cap i li torno el somriure, parlant-li com si també m'entengués. Ens hi podem tirar una estona així.

Pel que fa a la Sheila, és la que s'ha adaptat millor i segurament no té ganes de tornar a Síria.

La recordo quan varen arribar, amb el cap cot i la mirada trista. Però de seguida la seva expressió va canviar quan va començar l'institut.

Ara, tota una doneta amb llum a la mirada i mil projectes al cap.

Jo he guanyat unes veïnes encantadores, sobretot la Fàtima, amb qui tinc més relació. Sempre que cuina quelcom especial em porta una mostra: un dia és humus, un altre falàfel, melmelada de taronja, galetes, ummhmm, només de pensar salivejo!

Ella i l'Eva sí que voldrien tornar al seu país ... Encara recordo que, un any abans del conflicte, el seu germà em va convidar a anar-hi: "no et preocupis per l'allotjament, la meua família et rebrà com una més i tindrà la teua habitació" ... coi de guerra!

Per molt que plogui, serà sobre mullat.